

Sygn. akt V CSK 361/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. B.

przy uczestnictwie E. K.

o podział majątku dorobkowego i dział spadku po M. K.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania od postanowienia

Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz
wnioskodawcy kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem wstępnym wydanym w dniu 31 października 2013 r. w sprawie o podział majątku wspólnego i dział spadku po M. K., Sąd Rejonowy w Z. stwierdził nieważność umowy o dział spadku po tym spadkodawcy zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 23 stycznia 2013 r. przez uczestniczkę E. K. i wnioskodawcę M. B., w imieniu którego działała córka uczestniczki P. R.

Sąd Rejonowy ustalił między innymi, że wnioskodawca odwołał ustnie pełnomocnictwo notarialne udzielone P. R. do zawarcia określonej umowy z E. K. o dział spadku po M. K. i zawiadomił o tym także uczestniczkę postępowania, jak również zawiadomił ją oraz P. R. o zmianie stanowiska co do sposobu działu spadku. Mimo to i mimo wniesienia przez niego sprawy do Sądu o podział majątku dorobkowego i dział spadku po M. K. oraz toczenia się między wnioskodawcą i uczestniczką sprawy o zniesienie współwłasności nieruchomości, w dniu 23 stycznia 2013 r. P. R. działając w imieniu wnioskodawcy zawarła ze swoją matką uczestniczką postępowania E. K. przedmiotową umowę o dział spadku po M. K.

Sąd Rejonowy uznał umowę tę za nieważną na podstawie art. 105 k.c. stwierdzając, że odwołanie pełnomocnictwa przez wnioskodawcę było skuteczne a uczestniczka zawierając zakwestionowaną umowę o dział spadku wiedziała o odwołaniu pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy oddalając apelację uczestniczki postanowieniem z dnia 20 lutego 2014 r., podzielił ustalenia faktyczne, ocenę dowodów i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji a dodatkowo uznał umowę z dnia 23 stycznia 2013 r. za nieważną także na podstawie art. 58 § 1 k.c., jako mającą na celu obejście prawa: art. 43 § 2 i art. 45 § 1 k.r.o., gdyż zawartą bez uprzedniego podziału majątku wspólnego spadkodawcy i uczestniczki postępowania oraz na podstawie art. 58 § 2 k.c., jako sprzeczną z zasadami współżycia społecznego, gdyż nie odpowiadającą woli wnioskodawcy, znanej uczestniczce i P. R..

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie kasacyjnej i na zarzutach niewłaściwego zastosowania art. 104 w zw. z art. 101 § 1, w zw. z art. 5

k.c., uczestniczka postępowania, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przysądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca niewątpliwie nie wykazała, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. Nie wykazała bowiem, a nawet nie zarzuciła, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do niedopuszczalnej w skardze kasacyjnej polemiki z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi dokonanymi w sprawie przez Sądy obu instancji, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz kwestionowania zastosowania przepisów prawa materialnego: art. 104 w zw. z art. 101 i art. 5 k.c., z których tylko jeden: art. 101 § 1 k.c. miał w sprawie zastosowanie, przy czym skarżąca nie wskazała żadnych argumentów prawnych, które mogłyby uzasadniać jej zarzut niewłaściwego zastosowania tego przepisu.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przysądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

